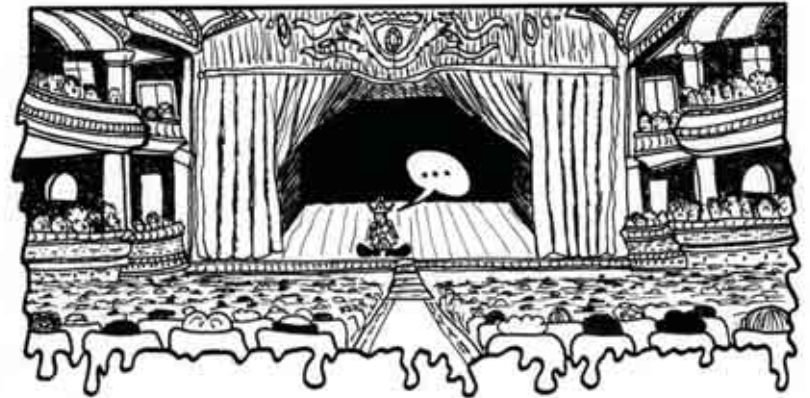

MALSON D'ACTORS

per JOAN ALAMAR

OPINIÓ

El poder del teatre

per Inma Campos

El passat mes de novembre els teatrers i els amants del teatre vam estar de festa perquè es va realitzar la XV Edició de la Mostra de Teatre No Professional de Dénia. Va ser celebrat amb gran entusiasme, en primer lloc, pel número que feia i en segon, perquè amb els temps que corren últimament estem acostumats, per desgràcia, a veure com les corporacions municipals entrants se solen dedicar a tirar per terra tot allò que l'anterior ha alçat, i més si és res tan poc tangible i a l'hora tan educatiu, com la cultura. No oblidem que educació i cultura van íntimament lligades. Un poble culte és un poble educat i un poble educat sempre apostarà per la cultura sense importar el color que aquesta porte.

El segle passat hi havia a Dénia tres teatres. Avui ni tan sol podem dir que hi tinguem un. Jo em quedaria en els tres quarts. Un d'ells, el Centre Social, no va ser concebut com a tal; l'altre, el Saló d'Actes del Antic F.P, en estat de ruïna, ha sortit endavant gràcies a la constància del Director de l'Escola de Teatre, Mario Passero, a les mans incansables dels components de l'Escola i a la voluntat d'aquesta corporació que, mai ens ha mentit amb promeses impossibles de construccions de teatres, però que a poc a poc va posant el seu gra d'arena.

De vegades m'he preguntat què és el que ens dona el teatre per a seguir sempre endavant a pesar de totes les inclemències. Alguns programes de la tele ens han fet pensar equivocadament que quan arribes a l'Escola et trobes amb una espècie d'acadèmia amb tot luxe de detalls, amb un magatzem gran ple de vestuari i material. I no és així, no té res a veure. La nostra escola és un local càlid perquè les persones que treballem dia a dia en ell fem que siga càlid, a pesar de les baixes temperatures que suportem allí dins a l'hivern. I les altes de l'estiu, quan a finals de juny fem la cloenda de l'Escola es converteix en aire fresc davant la mostra d'un treball portat a la fi amb el major esforç i il·lusió.

Ens falta material, vestuari, un servici decent, un lloc on canviar-te en condicions, un magatzem en què no hagem d'apartar unes coses per a trobar-ne d'altres, però nosaltres seguim endavant perquè amem el teatre i res ens deté. Perquè el teatre és com una droga, una vegada el proves no pots deixar-lo.

El teatre no té color, ni bandera. El teatre no és de ningú i a ningú es deu. Els teatrers tan sol volem fer teatre, treballar amb il·lusió per allò què volem, construir sempre mirant cap a endavant, cabussar-nos en els personatges que representem i que ens ensenyen tant, i a la fi del treball esperar amb el cuquet a l'estómac el moment d'escoltar: què s'alce el teló! Encara que, en el nostre cas, ni tan sol tinguem teló.

A PROPÓSITO DE PREMIOS

Entre los muchos electronicorremos llegados a la Compañía “PTV-Clowns” a raíz del Premio Max recibido por su espectáculo “Animalico”, hay varios, apócrifos, que incluyen alguna opinión sobre los premios en general. He aquí una selección de extractos, no hecha al azar, para que cada cual saque sus propias conclusiones:

- “...por ejemplo, el tiempo que tarda un atleta en recorrer una distancia se puede cronometrar; los puntos que marca cada equipo de baloncesto se pueden contar. Pero ¿cómo se puede medir el arte? Y si no se puede medir ¿cómo saber qué o quién es mejor? Y si no se puede saber ¿por qué se dan premios “al mejor”?”
- “...la cita de un tal J. Donoso: “Es muy probable que los premios hayan sido creados por algún demiurgo sarcástico para subrayar la carcajada con que el tiempo se venga de las certidumbres”.
- “...tots sabem que l'art no es fa per a competir, sinó per a expressar-se”
- “...la finalitat d'una obra de teatre mai ha de ser guanyar un premi”
- “...i m'alegre que vos pugua servir com a mitjà per a una major difusió”
- “Los premios son trampolines. Espero que deis un buen salto”
- “...En el terreny professional en què vos moveu cal competir i un premi ajuda”
- “...seran o no justos, però tenen una repercussió positiva per als que els reben”
- “...formen part del “joc” social i professional. En una “economia de mercat” són imprescindibles els actes lúdics, festius i de promoció”
- “... a mí me sirven para orientarme respecto al tipo de obras que más se valoran en vuestro mundillo”
- “Los premios son una lotería. Pero los mejores trabajos tienen más números”
- “...me da la impresión de que, en general, se premia la espectacularidad. ¿Qué premio al mejor vestuario se llevaría una obra con dos personajes en camiseta y vaqueros, aunque ése fuera el “vestuario perfecto”, el más adecuado, para esa obra? Perfecto, sí, pero... no premiable”
- “...o, paradójicamente, utilizar un premio para “castigar” a alguien (al no concedérselo, claro; castigarlo concediéndoselo sería impropio del que lo otorga, o demasiado sibilino)”
- “...la mayoría de los premios los concede un organismo, una institución, asociación o grupo, un jurado, que se otorga a sí mismo el poder de decidir sobre lo indecidible. Las obras de arte son inconmensurables”
- “...El gusto personal, formado por la preparación artística y los intereses de cada cual, es lo que hace considerar una obra superior a otra. Cambiando la composición de un jurado se cambia un resultado”
- “Los premios artísticos que dan las instituciones persiguen envolver en incienso su política cultural, o dárseles de liberales, de tolerantes, de sensibles. Les importan poco el premiado y su obra”
- “No hace mucho recibí un premio y sentí que estaba en la línea correcta. Me sirvió de autoafirmación”
- “...Per això no m'agraden els premis “al millor” i sí els que es donen a “una vida”, a una trajectòria, etc. És a dir, els que són més un agraïment que el resultat fictici d'una competició artificial”
- “...Algunos, incluso, son ofensivos. ¿Por qué “Mejor Actor Secundario”? ¿No es preferible “Mejor Interpretación en Personaje Secundario”?”
- “...siempre se ha dicho que los premios prestigian –o desprestigian- a quien los da”
- “...No són, de vegades, un intent de suborn?”
- “...y si te lo dan los compañeros se convierte en una muestra de cariño, el mejor de los regalos”
- “...sin olvidar algo que escribió Manuel Vicent: “Para recibir premios mayores hay que ser muy abuelo, escribir muchísimo y estar muy mal de salud”
- “...es muy importante tener en cuenta quién da el premio. En algunos casos sería preferible no reunir “méritos” suficientes”
- “Que recibáis muchos más, pero que ninguno os aparte del camino que os habéis trazado”
- “...es important l'obra que es fa. Els premis són accidents, i cal rebre'ls amb una mescla d'agraïment, resignació, art, esportivitat i humor”

Recopilación: Eduardo Zamanillo

ENHORABONA!!

Premis Max

El passat 13 de març es van lliurar al Teatre Musical de Barcelona els Premis Max de Teatre.

Aquests són els valencians que hi van rebre premis:

Autor teatral en català o valencià: Rodolf Sirera, per "Raccord"

Actriu de repartiment: Carmen del Valle, per "La Celestina"

Figurista: Joan Miquel Reig, per "La vuelta al mundo en 80 días"

Espectacle de teatre infantil: "Animalico", de PTV-Clowns

Premi de Teatre Miguel Miura

L'SGAE ha atorgat el Premi Miguel Miura de teatre a la nostra companya Cristina Plazas per la seua interpretació en l'obra *Fuente Ovejuna*, de Lope de Vega, produïda pel Teatre Nacional de Catalunya.

Premis de les Arts Escèniques de la Generalitat Valenciana

Millor espectacle no valencià

"Romeo y Julieta", de Les Ballets de *Monte-Carlo*

Millor ballarina

Ana Luján, per "Necesidad de Silencio"

Premi "Micalet" a la millor contribució no professional

Grup de Teatre "Chapao" (Col·lectiu de Joves Barri de La Coma)

Millor ballari

Razvan Dumitru, per "Buit"

Millor espectacle infantil

"Soñando Alicia", d'Ananda Dansa – Gran Teatre A. Ferrandis / Ajuntament de Paterna – Concha Busto, *producción y distribución*

Millor actriu

Maribel Bravo, per "Pica, ratlla, trituradora"

Premi "Antonio Ferrandis" al millor actor

Josep Manel Casany, per "Les variacions Golberg"

Millor versió, traducció i/o adaptació

Chema Cardeña, per "Rlll"

Millor actor o actriu de repartiment

Mamen García, per "Teràpies"

Premi "Max Aub" al millor text

Roberto García, per "Pica, ratlla, trituradora"

Millor direcció coreogràfica

Nacho Duato, per "Sueños de éter"

Millor vestuari

Carlos Haro, per "Lacrimosa dies illa"

Millor direcció escènica

Josep María Mestres, per "Les variacions Goldberg"

Premi "Josep Solbes" a la millor il·luminació

Nicolás Fischtel, per "Lacrimosa dies illa"

Millor espectacle de dansa

"G, como caído del cielo", de Christine Cloux

Millor escenografia

Josep Simón i Manolo Zuriaga, per "Lacrimosa dies illa"

Millor espectacle de teatre

"Teràpies", de La Pavana

Millor composició musical

Jesús Salvador "Chapi", per "Ubú"

Pedro del Rio a la trajectòria professional

Juli Leal

27 de març

Dia Mundial del Teatre

S'HO MEREIXIEN!

A la festa pel Dia Mundial del Teatre lliurarem un premi-regal al **Xavi Castillo** amb una presentació que, vos assegure, estava pensada molt abans de decidir qui seria el guardonat.

Com que Paco Sanchis i Ana Mª Martín van aclarir en la seva intervenció com a presentadors, "Ací no hi ha tres nominats... ací estem tots nominats". I tots i cadascun dels qui hi estaven, crec jo, mereixen un premi: aquell perquè té molt de curro i ho fa molt bé, aquella perquè curra molt i no cobra res que fa, l'altra perquè tot i currar com una bèstia de cambra, aguanta uns assajos de café teatre i fa després els bolos corresponents...

I al Xavi no cal ni explicar perquè li fem destinatari del Narcís (jo anomenaria el que ell ha patit com censura agressiva). Enguany hem fet de l'acte un crit de "prou!". I calia del tot perquè no som funcionaris, i això ja els hi fot prou, a qui puguen manipular.

Al parlament de la "presidenta de l'Associació" (Pilar Matas), **escollida a dit** per aquella nit en càrrec efímer pels presentadors, es detallaren les activitats possibles a realitzar (si tot el que una vol fer, es pogués fer!). Però també es digué la frase que han d'escoltar tots aquells que ens volen controlar, asfixiar, sotmetre...: "SOM MOLTS I ESTEM BEN FARTS" (gràcies per la lectura meravellosa del text presidencial Pilar Matas).

Començar la gala amb el número del musical "CHICAGO" del Tango de les presoneres era també un altre tipus de queixa. No penseu que va ser fàcil escollir, d'entre tots els temes a tocar, els més adequats. Personalment els actors i actrius sempre tenim un munt de queixes comunes. (Podreu consultar la lletra de la cançó i el guió pròximament). Meravellós moments per als qui estiguèrem sobre l'escenari després de molts assajos i molta por: Pablo Díaz del Río, Ana Mª Martín, Mario Cerro, Empar Capilla i Anna Cediell. Gràcies a la vareta màgica de Maria José Peris, això que es va cantar pareixia una cançó...

Un dia ben mogudet i una energia molt especial entre els assistents... L'esforç de tots els companys de l'Associació que van col·laborar a la festa i les ganes de veure'ns tots allà van fer de la nit una meravellosa celebració.

Per cert! És molt curiós l'efecte de les històries contades a la cançó, sobretot de l'última que explicava com una actriu reacciona una mica malament quan una companya li pregunta això de... "Què estàs fent?" Ho dic perquè en tota la nit no vaig sentir ningú preguntar-ho.

A tots els parlaments se citava el títol de la pel·lícula d'en George Clooney: "Bona nit i bona sort". Un altre recordatori per als qui censuren i fan del seu poder un arma per a la caça de bruixes, fent-los saber que aquells anys ja en són ben lluny i ací, ara, es viu en una democràcia (amb llibertat d'expressió inclosa).

Som una gent estupenda... Crec que el talent se'ns ix per tots els costats a cadascun dels actors, productors, coreògrafs, dramaturgs, etc.... No ho dubteu... Som molt, molt especials els valencians.

A.C.S.

P.D.: Volem agrair també la col·laboració d'última hora de JUJA i Pau Blanco.

